

Străini și călători (5)

Cetățeni ai cerului pe pământ

Cuprinsul

Nu suntem acasă pe pământ	1
Împăratul a fost respins	2
Epistolele lui Petru	2
Perspectiva gloriei viitoare.....	3
Străini și colocatari.....	4
Lumea este un pustiu.....	7
Crucea ca linie de demarcație.....	8
Nu înapoi în lume.....	9
Un pustiu gol și sterp.....	9
Școala lui Dumnezeu.....	10
Pe drumul spre țara promisă.....	10

Nu suntem acasă pe pământ

„Nu suntem mult timp pe pământ, viața trece.”¹ Se mai poate spune asta în zilele noastre, în ultimele decenii ale secolului XX²? Se mai potrivește asta în vremurile noastre, în care lumea ne solicită atât de mult încât, ca și creștini, suntem aproape atrași în vârtejul lucrurilor acestei lumi? Astăzi nu mai putem umbla cu ochelari de cal: mass-media ne aduce știrile de ultimă oră în sufrageriile noastre. Greve, fotbal, teatru, politică, luări de ostatici, terorism, foamete, ajutor pentru dezvoltare, moderare salarială, curse de biciclete, reportaje științifice și multe alte lucruri vin asupra noastră ca o avalanșă uriașă. Lumea nu se mai oprește la ușa noastră. Nu este oare o iluzie pioasă când noi, creștinii, spunem că suntem pelerini în această lume, străini care de fapt nu aparținem acestui loc, ci suntem în drum spre o patrie cerească? Mai putem spune asta?

Da, putem spune asta. Ba chiar trebuie să o spunem. Nu putem ignora ceea ce ne spune Biblia despre poziția noastră pe pământ, și anume că suntem străini și oaspeți. Înainte de a examina mai îndeaproape ceea ce spune Scriptura despre pelerinajul nostru, ar fi bine să recunoaștem mai întâi legătura cu tema anterioară: Împărăția lui Dumnezeu. Pentru că legătura dintre aceste două teme [pelerinajul și Împărăția lui Dumnezeu] este foarte strânsă.

¹ Nota redacției: traducere a cântării olandeze „Wij zijn niet lang op aard”. După originalul „This World is not my Home” de Jim Reeves (1923–1964).

² Nota redacției: cartea a fost scrisă în 1980.

Împăratul a fost respins

Ca Împărat anunțat, Domnul Isus a venit la poporul Său – dar ei nu L-au acceptat. Nu a existat niciun împărat? Ba da, cu siguranță! Într-o zi, Hristos Se va întoarce pentru a instaura Împărăția în putere și glorie; și, între timp, Împărăția există, dar în acest moment este încă o Împărăție spirituală, mai mult sau mai puțin ascunsă. Este domeniul domniei Domnului Isus: toți cei care vor să-L mărturisească ca Domn fac parte din ea.

Dar, cu regret, în această lume sunt puțini ucenici ai Domnului Isus. Ei trăiesc în mijlocul a mii de oameni care nu știu nimic despre Dumnezeu și nu vor să recunoască domnia lui Hristos. Acești credincioși fac de fapt deja parte din lumea nouă viitoare – dar ei se află încă în această lume. Ei trăiesc pe acest pământ, dar nu sunt acasă aici. Ei sunt străini și locuitori temporari, oaspeți, pelerini în drum spre o patrie cerească.

Nu este o poziție ușoară. Ea aduce cu sine suferință atunci când ne aflăm astfel în lume. Barnaba și Pavel vorbeau din experiență, când le-au vestit ucenicilor din Listra, Iconia și Antiohia Împărăția lui Dumnezeu și le-au spus că, deși în viitor vom intra în Împărăția glorioasă a lui Dumnezeu, în acest timp trebuie să trecem prin „multe necazuri” (Faptele apostolilor 14.19-22).

Cu siguranță, vom domni odată cu Hristos – dar mai întâi trebuie să suferim împreună cu El (Romani 8.17; 2 Timotei 2.12). Așa cum Iosif a trebuit să îndure o lungă suferință înainte de a fi numit conducător peste tot Egiptul, tot așa și Domnul Isus a trebuit mai întâi să fie respins de frații Săi (Israel) și astfel El încă așteaptă „până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui” (Evrei 10.13). Dacă El a fost respins de lume, putem noi fi acceptați de lume? Dacă El a trebuit să sufere, pot oare urmașii Lui să scape de asta? Poate că suferința este mai grea într-un loc decât în altul – mai grea în Rusia comunistă decât în Occidentul nostru liber –, dar ca și creștini, cu toții trebuie să suferim într-un fel sau altul în această lume.

Pe lângă acest aspect negativ, există și o latură pozitivă. Pentru a o descoperi, trebuie să deschidem cele două epistole ale apostolului Petru.

Epistolele lui Petru

Cele două epistole, pe care ni le-a lăsat apostolul Petru, tratează tocmai acest subiect, și este util să trecem în revistă învățăturile pe care le putem desprinde din ele.³

Inspirat de Duhul Sfânt, Petru ne explică că suntem o preoție sfântă (1 Petru 2.5) și o preoție împărătească (1 Petru 2.9). O preoție sfântă, pentru a aduce jertfe spirituale lui Dumnezeu; o preoție împărătească, pentru a vesti virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. În principiu, aceasta din urmă înseamnă că suntem împărați și că va veni timpul când vom domni împreună cu Hristos. De aceea, în a doua sa epistolă, Petru vorbește în mod special despre „intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.11) și despre „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.16). Dar acest timp nu a venit încă. Moștenirea se află încă în viitor (1 Petru 1.4,5). Care este atunci poziția noastră în acest timp? Apostolul nu ne lasă în neclaritate:

³ Pentru o analiză mai detaliată, în special a primei epistole, se recomandă consultarea lucrării lui H.L. Heijkoop: *De eerste brief van Petrus*, Winschoten: Uit het Woord der Waarheid. Publicată în limba germană în 1966 sub titlul *Der erste Brief des Petrus* la editura Ernst Paulus. Notă redacțională: Comentariul a fost publicat și online sub titlul „Der erste Petrusbrief” pe www.bibelkommentare.de. Traducerea în limba română se găsește la http://www.mesagerul-crestin.net/CB_NT/PDF/1_Petru.pdf.

Cetățeni ai cerului pe pământ

- Pe de o parte, trebuie să îndurăm suferința „datorită conștiinței” (1 Petru 2.19), să „facem bine” și să suferim (1 Petru 3.17), pe scurt: să luăm parte la suferințele lui Hristos, așteptând revelarea gloriei Lui (1 Petru 4.13).
- Pe de altă parte, se așteaptă de la noi să glorificăm Numele lui Dumnezeu în viața noastră de zi cu zi. Trăim ca străini și locuitori temporari în mijlocul „popoarelor”, a oamenilor din jurul nostru și trebuie să ne ferim de poftele trupești, care ne amenință sufletul, și să ne dedicăm în schimb faptelor bune, pentru a da o mărturie bună celor din jurul nostru. Aceasta se va arăta în atitudinea noastră față de autorități (1 Petru 2.13-17), în mediul nostru de lucru față de angajatorul nostru (1 Petru 2.18-25), în familia noastră (1 Petru 3.1-7) și în cercul credincioșilor (1 Petru 4.7-11; 5.1-7).

În concluzie, apostolul spune:

- **1 Petru 3.8-12:** În sfârșit, fiți toți cu același gând, simțind împreună, plini de dragoste frățească, miloși, smeriți, neîntorcând rău pentru rău sau insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând, pentru că la aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântare. „Pentru că, cine vrea să iubească viața și să vadă zile bune, să-și păzească limba de rău și buzele de a rosti violenție; și să se abată de la rău și să facă binele; să caute pacea și s-o urmărească; pentru că ochii Domnului sunt peste cei drești și urechile Lui spre cererile lor; dar fața Domnului este împotriva celor care fac rău”.

Perspectiva gloriei viitoare

În a doua epistolă ni se oferă un motiv puternic pentru a persevera, chiar dacă nu avem o viață ușoară în această lume ostilă: în 2 Petru 1 ni se deschide perspectiva „gloriei minunate” (2 Petru 1.17). Petru face referire la transfigurarea lui Isus pe munte (Matei 17.1-13; Marcu 9.2-13; Luca 9.28-36).

Să nu credeți că vă spunem basme, spune Petru, când vă vestim Împărăția viitoare, pentru că am fost martori oculari ai gloriei lui Hristos (2 Petru 1.16). Cât de viu își amintea el de acel moment! Împreună cu Iacov și Ioan, Domnul Isus îl duse pe un munte înalt, și acolo ei îl văzuseră pe Maestrul lor așa cum nu-l mai văzuseră niciodată: „A fost transfigurat înaintea lor și fața Lui a strălucit ca soarele, iar hainele Lui au devenit albe ca lumina” (Matei 17.2).

Ei au auzit glasul Tatălui, care a vorbit din strălucirea gloriei: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați” (Matei 17.5). Cei trei apostoli au păstrat acest eveniment în inimile lor ca pe o taină prețioasă. Înainte de învierea lui Hristos, ei nu aveau voie să vorbească despre aceasta, dar acum Petru putea să le relateze cititorilor săi și să le amintească astfel că cuvântul profetic era constant și sigur (2 Petru 1.19). Ce încurajare! Lupta noastră nu este în zadar, suferința noastră nu este în zadar și, în lumina acestei așteptări, putem să ne încurajăm să continuăm.

Nu era aceasta intenția Domnului Isus? Nu pentru aceasta le-a dat ucenicilor Săi acest gust anticipat al gloriei viitoare? În Matei 16, El a trebuit să-i pregătească pe ai Săi: „De atunci, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere multe de la bătrâni și de la preoții de seamă și de la cărturari și să fie omorât și a treia zi să învieze” (Matei 16.21). Reacția bine intenționată a lui Petru L-a obligat să dea un răspuns dur – nu exista altă cale decât cea a crucii. Fiul Omului era respins și în fața Lui se întindea un drum plin de suferințe.

Și dacă cineva vrea să-L urmeze? Atunci nici pentru el nu există altă cale decât cea a suferinței, a renunțării la sine, a crucii:

- **Matei 16.24-26:** Atunci Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze; pentru că oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va găsi; căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?

Dar Domnul știa că nu va fi o cale ușoară. Și așa cum El, pentru bucuria care-L aștepta, „a răbdat crucea” și „a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2), tot așa a vrut să le dea și ucenicilor Săi un gust anticipat din gloria Împărăției viitoare. De aceea i-a dus pe un munte înalt, singuri, deoparte și le-a arătat acolo gloria Sa (Matei 17.1-8). El a vrut să-i încurajeze și să le întărească, ca să zicem așa, spatele.

A doua epistolă a lui Petru ne arată însă și modul în care această Împărăție va fi în cele din urmă întemeiată. Împărăția nu va veni prin eforturile noastre, nu prin creștinarea progresivă a lumii, nu prin vreo activitate omenească, ci prin judecată. Judecata atâră ca o sabie a lui Damocles deasupra acestei lumi (1 Petru 4.5-7). Dar și pe creștinătate (1 Petru 4.17) și în mod deosebit pe „învățătorii falși”, care apar în creștinătate (2 Petru 2.1-3), îi așteaptă judecata lui Dumnezeu. Prin judecată, pământul este pregătit pentru ca Dumnezeu să-Și poată instaura Împărăția.

Străini și colocatari

Când cititorii primei epistole au ajuns la 1 Petru 2.11, probabil că nu și-au încrunțat niciun moment frunțile, pentru că nu ar fi înțeles ce voia să spună apostolul. Știau foarte bine ce înseamnă „străini și călători”. Ei făceau parte din vechiul popor al legământului; cunoșteau Vechiul Testament și știau, prin urmare, la ce se referea Petru. Apostolul nu a introdus un termen nou. El a aplicat pur și simplu o expresie, pe care ei o cunoșteau foarte bine, la situația lor. Prin urmare, ar fi bine să definim clar în ce sens Biblia vorbește despre „străini și călători”:

1. În sensul *literal*, un străin este, desigur, pur și simplu cineva care se află într-un loc în care nu este acasă. Efraimiții, care trăiau în Iuda în zilele lui Asa, se aflau acolo ca „străini”; așa spune literalmente ebraica în 2 Cronici 15.9. Același cuvânt ebraic *gur* apare în Isaia 23.7, unde se referă la negustorii din Tir, care vizitau țări îndepărtate și „*locuiau de parte*”. Sunamita trebuia să plece și să *stea* unde putea *rămâne*; ea locuia, ca să zicem așa, în străinătate, când locuia temporar cu familia ei în țara filistenilor (2 Împărați 8.1,2).⁴

De aceea, în Vechiul Testament ebraic se folosește și un alt cuvânt. Pe lângă cuvântul *ger* („străin”), găsim și cuvântul *toschab* („rezident”), de exemplu în Geneza 23.4. *Toschab* este aproximativ echivalentul ebraic al cuvântului grecesc *paroikos*, care în 1 Petru 2.11 este tradus cu „străin / rezident” (expresia „călători = fără drept de cetățenie” din același text este, la rândul ei, un alt cuvânt: nu este cuvântul obișnuit *xenos*, ci *parepidemos*, care nu diferă semnificativ în sensul său de *paroikos*).

⁴ Pe de altă parte, nu trebuie să ne gândim literalmente la străini oriunde este folosit acest cuvânt. În unele cazuri, cuvântul poate să fi pierdut semnificația explicită de „străinătate”. A se vedea, de exemplu, Isaia 11.6 („a locui”; nota redacției: „a sta” în CSV-Elberfelder); Judecători 5.17 („a rămâne”; nota redacției SW: „să rămână” în CSV-Elberfelder); Iov 19.15 („membri ai casei = locuiesc temporar în casa mea”); Exodul 3.22 („a sta în casa ei”); Isaia 33.14 („a locui”; nota redacției: „să rămână” în CSV-Elberfelder).

Astfel, în Israel au trăit întotdeauna mulți „străini” (vezi, de exemplu, Leviticul 25.47; Numeri 35.15; Ezechiel 14.7): străini, care nu aparțineau poporului legământului.⁵

Oamenii fac parte din cel puțin trei relații sociale: familia lor, poporul lor și întreaga lume. Se poate fi străin față de un popor (vezi mai sus), dar și față de o familie. Cine nu aparținea familiei preoțești era un „străin” (NBG: „neautorizat”) și nu avea voie să se apropie de altar (vezi, de exemplu, Numeri 1.51; 3.10,38; 18.7). Astfel, Iacov a trăit ani de zile ca „străin” la Laban (Geneza 32.4).⁶

În cele din urmă, poți fi străin și față de lume; vezi mai jos.

2. După căderea în păcat, omul a fost alungat din Paradis și și-a pierdut astfel locul de odihnă. Pământul, care odată fusese atât de frumos creat de mâna lui Dumnezeu, devenise scena păcatului și a morții. Descendenții lui Cain au avut voie să se simtă acasă acolo, să construiască o cetate, să crească vite, să dezvolte o viață culturală și să înființeze industrii (Geneza 4.17-22), dar pentru credincioșii care trăiau din Dumnezeu, pământul nu era un loc în care puteau găsi odihnă. „Ridicați-vă și plecați! pentru că acesta nu este locul de odihnă, din cauza înșelăciunii care aduce nimicire, chiar o nimicire grozavă” (Mica 2.10). Când cei îngâmfați se abat de la poruncile lui Dumnezeu și cei fără de Dumnezeu părăsesc legea lui Dumnezeu, psalmistul nu poate decât să se simtă ca un străin pe pământ (Psalmul 119.19,53,54).

Probabil că aproape fiecare credincios cunoaște măcar puțin din această experiență, aceea de a nu se simți acasă în lume. La fel spune și Evrei 11: „În credință au murit toți aceștia [referindu-se la Abel, Enoh, Noe, Avraam, Sara], neprimind promisiunile, ci văzându-le de departe și salutându-le și mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Pentru că cei care spun unele ca acestea arată clar că ei caută o patrie. Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă; dar acum doresc una mai bună, adică cerească; de aceea, Dumnezeu nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate” (Evrei 11.13-16).

3. În citatul de mai sus din Evrei 11 îl întâlnim și pe Avraam. Avraam era un străin tipic, străinul prin excelență, dar era străin din cauza unei chemări. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam când acesta se afla încă în Mesopotamia (Faptele apostolilor 7.2; Geneza 12.1) și i-a spus să-și părăsească țara și familia pentru a se muta într-o țară pe care Dumnezeu i-o va arăta. Înainte de chemarea sa, Avraam nu era un străin; dimpotrivă, probabil se simțea foarte bine alături de familia sa, care practica idolatria (Iosua 24.2). Dar glasul lui Dumnezeu a venit la Avraam și, ascultând de acest glas, Avraam a devenit un străin, un pelerin, un călător spre o altă patrie, din care nu a avut niciodată un lat de palmă de pământ în timpul vieții sale. Ceilalți patriarhi, Isaac și Iacov, i-au călcat pe urme în această privință (Geneza 28.4; 37.1; 47.9). Un altar și un cort erau tot ce avea Avraam, iar mai târziu s-a adăugat și un mormânt. „Eu sunt străin și locuitor temporar între voi”,

⁵ În ebraică există (pe lângă *ger*) și un alt cuvânt pentru „străin”, și anume *nechar*, derivat din verbul *nakar* = „a privi cu atenție” (pentru că se privește critic la ceva străin). Pentru semnificația inițială, vezi Geneza 42.7 și 1 Împărați 14.5. Ulterior, a fost folosit mai ales pentru a desemna ceva străin și, prin urmare, fals, cum ar fi zeii străini etc. (Geneza 35.2; Deuteronomul 31.16; 2 Cronici 14.2; Neemia 13.30). În Iov 31.3, această semnificație negativă este clară: *neker* este tradus prin „nenorocire” (cf. cuvântul nostru „suferință” = „străin”). Vezi și Psalmul 18.44,45 și expresia „fiu al unui străin” (*ben-nekar*) din Geneza 17.12,27; Exodul 12.43. Vezi și Exodul 21.8; Deuteronomul 17.15; Judecători 19.2; Proverbe 5.20; 6.24; 7.5; 23.27; Isaia 28.21.

⁶ Nota redacției: „am locuit temporal la Laban” – tradus literal înseamnă „am locuit ca străin” sau „am locuit în străinătate”.

le-a spus Avraam hetitilor, „dați-mi în stăpânire un loc de înmormântare, ca să-mi înmormântez moarta dinaintea feței mele” (Geneza 23.4).

Din Evrei 11 reiese, de altfel, că Avraam nu se gândea doar la o patrie pământească. Dumnezeu îi promisese în mod expres „țara făgăduinței”, dar credința lui Avraam înțelegea că trebuia să existe ceva și mai minunat: el aștepta „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10); el tânjea „după una mai bună”, și anume o patrie cerească (Evrei 11.16); și, prin Duhul Sfânt, i s-a permis chiar să vadă ceva din gloria Domnului Isus (Ioan 8.56).

Ce model minunat pentru noi! S-ar putea spune că Avraam a fost prototipul unui străin pe pământ, un pelerin model. Cu privirea îndreptată spre viitor și inima orientată spre lucrurile cerești, Avraam și-a urmat calea, iar această lume a fost astfel pentru el doar o stație de tranzit, un teritoriu pe care trebuia să-l traverseze pentru a-și atinge adevărata țintă.

4. Dacă există un popor despre care am putea spune că nu a fost „străin” pe pământ, acela este poporul Israel. Nu erau israeliții poporul lui Dumnezeu pe pământ? Nu le-a dat Dumnezeu țara Canaan ca moștenire? Țara în care tatăl lor Avraam trăise ca străin era proprietatea lor moștenită. Da, înțelegem că trăiau ca străini în Egipt (Geneza 47.4; Leviticul 19.34; Deuteronomul 10.19; 23.7; 26.5; Psalmul 105.23; Isaia 52.4; Ezechiel 20.30), și nu este de mirare că erau străini în exil (Ezra 1.4; Psalmul 120.5). Dar în țară ...? Și totuși, în Leviticul 25.23 se spune: „Pământul este al Meu; pentru că voi sunteți străini și locuitori temporari la Mine.” Această expresie „străin la Dumnezeu” sau „locuitor temporar la Dumnezeu” este foarte specială și merită să ne gândim un moment la ea. Vezi astfel de expresii în Psalmul 5.4; 15.1; 39.12; 61.4.⁷ Ce înseamnă aceasta?

Pentru a înțelege, trebuie să cunoaștem dubla semnificație care i se dădea cuvântului „străin” în mai multe limbi vechi (acest lucru este valabil atât pentru ebraicul *ger*, cât și pentru grecescul *xenos*). Un străin era în primul rând un ne-rezident, dar, în conformitate cu legile ospitalității în vigoare, el era și un *oaspete* (compară istorisirea cunoscută din Geneza 18.1-15). Ceea ce Dumnezeu vrea să le spună israeliților prin această expresie este, ca să zicem așa, voi sunteți oaspeții Mei. Țara îmi aparține, dar vă voi primi cu ospitalitate. – De aceea, David folosește acest cuvânt și în Psalmul 39.12 și Psalmul 61.4. El vrea să-I spună lui Dumnezeu, ca să zicem așa: eu sunt oaspetele Tău, Tu ai promis că pot fi străin la Tine, că pot „locui” la Tine și să mă bucur de ospitalitatea Ta.

Pe de altă parte, Dumnezeu poruncește poporului Său să le arate ospitalitate străinilor care se află printre ei. „Străinul tău” apare literal în Exodul 20.10; Deuteronomul 5.14; 24.14 – adică: oaspeții voștri, cărora trebuie să le acordați ospitalitate. Israel era deci străin într-un mod cu totul diferit de patriarhi. Cu toate acestea, și ei erau considerați străini și locuitori temporari pe pământ.

5. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El nu S-a putut alătura poporului Său. În mijlocul poporului Său căzut și păcătos, El nu putea fi altceva decât „ca un străin în țară și ca un călător care se abate să rămână doar peste noapte” (Ieremia 14.8). Domnul nostru Însuși spune aceasta în Matei 25.35,38,43: „Am fost străin”.

Era oare o minune că Domnul era un străin? În mijlocul poporului Său nu era nimeni în care să se poată încrede (Ioan 2.24); nici propria Lui familie nu L-a înțeles, și chiar și

⁷ Nota redacției: Cuvântul „a locui” în aceste pasaje înseamnă „a locui ca străin”.

discipolii Lui adesea nu L-au înțeles. În cele din urmă, a venit momentul în care ostilitatea s-a manifestat deschis, în care totul și toți s-au întors împotriva Lui, în care chiar și prietenii Lui cei mai apropiați L-au părăsit – unul L-a trădat, altul L-a negat – și momentul în care a trebuit să meargă singur, complet singur, pe drumul singuratic spre Golgota, unde a fost părăsit în cele din urmă chiar și de Dumnezeu, când a purtat judecata păcatelor. Ce Mântuitor este El!

Noi nu putem decât să-L admirăm, când Îl vedem umblând astfel ca un străin pe acest pământ. El nu S-a dus „la sfatul celor răi”. El nu a stat „pe calea păcătoșilor” (Psalmul 1.1). El nu a stat în cercul celor răi. Și de aceea era singur, mai singur decât a fost vreodată un om. El nu putea avea părtășie cu noi, oamenii, așa cum eram noi. „Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24). Numai prin cruce Domnul, ca lider suprem, a putut „aduce mulți fii la slavă”, i-a „sfântit” și a exclamat plin de bucurie: „Iată, eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evrei 2.10,13).

Dar în viața Sa pe pământ, El era singur, un străin. Noi împărtășim această poziție. El era un străin pe pământ – noi suntem acum străini pe pământ. „Așa cum este *El*, așa suntem și *noi* în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17).

6. În cele din urmă, noi, credincioșii din timpul de acum, suntem străini și locuitori temporari dintr-un motiv foarte deosebit: pentru că Hristos este respins. Am vorbit deja pe larg despre aceasta, pornind de la ceea ce ne învață cele două epistole ale lui Petru, și nu este nevoie să revenim imediat asupra acestui subiect.

Lumea este un pustiu

În Vechiul Testament găsim o ilustrație care ne poate oferi o perspectivă extrem de bună asupra poziției noastre de străini pe pământ. Este istoria călătoriei poporului Israel din Egipt prin pustiu spre Canaan.

Faptul că această istorisire conține anumite exemple pentru noi nu este o fantezie a unui interpret biblic exagerat. Scriptura însăși ne oferă în 1 Corinteni 10.1-13 învățături practice din călătoria lui Israel prin pustiu. Tot ce li s-a întâmplat este un exemplu pentru noi și totul a fost consemnat în Biblie ca avertisment pentru noi, cei care trăim la sfârșitul veacurilor.

Poporul Israel a fost eliberat din Egipt. Israeliții s-au ascuns înapoia sângelui Mielului și astfel judecata lui Dumnezeu asupra Egiptului nu i-a lovit – aceasta ne vorbește despre lucrarea pe care a săvârșit-o Isus Hristos: „În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor” (Efeseni 1.7).

Apoi, israeliții au trecut prin Marea Roșie, un drum pe care trebuiau să-l parcurgă, deoarece faraon era pe urmele lor; un drum care, însă, ar fi însemnat moartea pentru ei, dacă Dumnezeu nu ar fi deschis o cale prin ape; un drum pe care, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat pe vrăjmașii lor să piară în valurile Mării Roșii. Aceasta vorbește din nou despre crucea lui Hristos, dar de data aceasta ca soluție la problema păcatului, a puterii răului care locuiește în fiecare dintre noi. „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.1-3).

Poporul Israel stă acum în pustiu. Un popor răscumpărat! Țara promisă se află în fața lor; acolo îi duce călătoria. Dar pentru a ajunge acolo, trebuie să traverseze pustiu.

Exact așa descrie prima epistolă a lui Petru (în care, după cum am văzut, se subliniază în mod deosebit poziția noastră de străini și locuitori temporari) locul nostru pe pământ. Suntem mântuiți; am găsit refugiu în „sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.19). Ne aflăm în lume și străbatem această lume pentru a ajunge la ținta finală: „moștenirea nestrăicătoasă și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru noi” (1 Petru 1.4). Într-o zi vom atinge scopul final și vom intra în posesia moștenirii!

Trebuie menționat, de altfel, că într-un alt sens am atins deja scopul final și (simbolic vorbind) suntem deja în Canaan. Epistola către Efeseni descrie pe creștinii credincioși sub acest aspect: suntem deja acolo, pentru că am fost mutați în locurile cerești în Hristos. Ambele aspecte, pe care poporul Israel nu le-a putut experimenta simultan, ci doar unul după altul, sunt prezente simultan în cazul nostru: în principiu, am fost deja mutați de Dumnezeu în ceruri, în Hristos, pentru a ne putea bucura de toate binecuvântările cerești; pe de altă parte, suntem încă pe acest pământ. Acum ne vom ocupa de această ultimă latură a subiectului.

Crucea ca linie de demarcație

Ne gândim cu recunoștință la crucea Domnului nostru Isus, când ne dăm seama ce a făcut El acolo pentru noi. Povara grea a păcatelor noastre a căzut asupra capului Lui; pedeapsa care ne-a adus pacea a căzut asupra Lui, și prin rănilor Lui suntem vindecați (Isaia 53.5). Fără îndoială, nu putem fi suficient de recunoscători pentru ceea ce a făcut El pentru noi. Cu regret, adesea ne gândim prea mult doar la acest fapt și uităm astfel alte aspecte ale crucii lui Hristos. De exemplu, faptul că crucea produce o separare absolută între noi și lume: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume”, cum spune apostolul Pavel în Galateni 6.14.

Nici asta nu este atât de greu de înțeles. Pentru noi, moartea Domnului Isus pe cruce este un eveniment din trecutul îndepărtat, și astfel semnificația sa pentru noi riscă să se estompeze. Dar imaginează-ți că ieri ai fi stat în mijlocul mulțimii furioase care striga „Răstignește-L, răstignește-L!”. Încearcă să-ți imaginezi că ai fi stat în mijlocul mulțimii care îl ura pe Hristos – în timp ce tu îl iubești, pentru că El este Mântuitorul și Domnul tău! Ai fi la fel de vesel astăzi în relația cu aceiași oameni, ca prieteni? Ți-ar fi imposibil.

Ei bine, lucrurile stăteau la fel de simplu în jurul crucii de la Golgota. Pe de o parte era lumea, care pentru o clipă biruise toate contradicțiile interne: Irod se împrietenise cu rivalul său de moarte, Pilat; iudeii erau de acord cu romanii, care altfel le erau vrăjmași. Și de cealaltă parte? Doar Unul singur: Cel răstignit! Doar Unul singur: Fiul lui Dumnezeu, care ar fi putut să-i nimicească pe toți într-o singură clipă, dar care a vrut să sufere! Doar Unul singur: Omul blând Isus Hristos! Doar Unul singur: Mântuitorul lumii.

Și acum trebuie să te hotărăști. De partea cui ești? Pentru un creștin credincios, aceasta nu va fi o problemă. Prietenia cu lumea înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu (Iacov 4.4). A te decide împotriva lui Hristos și în favoarea acestei lumi – este de neconceput! Noi aparținem lui Hristos, Celui răstignit, Celui respins. Istoria morală a lumii s-a încheiat la Golgota. Desigur, după aceea s-au întâmplat multe lucruri, dar în ceea ce privește binele și răul, s-a arătat definitiv cine este omul: complet stricat, complet ostil față de Dumnezeu. De aceea, crucea lui Hristos înseamnă judecata definitivă asupra păcatului în carne (Romani 8.3) și asupra lumii (Galateni 6.14).

Nu înapoi în lume

În imaginea Vechiului Testament este la fel. Marea Roșie i-a separat definitiv pe israeliți de lume. Aceasta era și intenția lui Dumnezeu: „După ce Faraon a lăsat pe popor să plece, Dumnezeu nu i-a dus pe drumul țării filistenilor, deși acela era aproape. Pentru că Dumnezeu a zis: «Ca nu cumva poporul, văzând lupta, să regrete și să se întoarcă în Egipt». Și Dumnezeu a făcut pe popor să ocolească pe drumul pustiului Mării Roșii. Și fiii lui Israel au ieșit rânduți de bătaie din țara Egiptului” (Exodul 13.17,18). Dumnezeu a vrut să realizeze o separare definitivă între israeliți și Egipt. Și la fel, Dumnezeu dorește o separare definitivă între noi și lume.

Botezul este o expresie a acestui fapt; nu degeaba în 1 Corinteni 10.2 calea pe care au parcurs-o israeliții prin Marea Roșie este numită „botez”. Prin botez mărturisim public că suntem uniți cu un Hristos respins și prin botez intrăm în Împărăția lui Dumnezeu: recunoaștem autoritatea „lui Isus Hristos, care, ajuns în cer, este la dreapta lui Dumnezeu, fiindu-I supuși îngeri și puteri și autorități” (1 Petru 3.22).

Prin botez (și învățătura care urmează), devenim ucenici (Matei 28.19). Botezul este un fel de înmormântare, o despărțire definitivă de această lume (Romani 6.4; Coloseni 2.12) și o mutare în Împărăția lui Dumnezeu. Botezul ne salvează (1 Petru 3.21) – nu în sensul unei mântuiri eterne, ci botezul ne aduce, ca să zicem așa, într-un loc sigur pe pământ; prin botez suntem „salvați din generația aceasta perversă” (Faptele apostolilor 2.40).

Intenția lui Dumnezeu era ca israeliții să nu se mai întoarcă niciodată în Egipt: „Să nu vă mai întoarceți pe aceasta cale” (Deuteronomul 17.16). Cu regret, israeliții nu s-au conformat. Dacă, potrivit raportului iscoadelor, se rămânea doar la un plan, acela de a se întoarce în Egipt (Numeri 14.4), mai târziu israeliții au mers efectiv pe acest drum (Ieremia 2.18; 43.2). Și noi? Nu riscăm și noi să uităm această semnificație a crucii lui Hristos? Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că crucea lui Hristos a provocat o separare absolută între noi și lume.

Un pustiu gol și sterp

Primele experiențe, pe care israeliții le-au avut în pustiu nu au fost foarte încurajatoare. De îndată ce cântarea lui Moise și a Mariei a încetat, „Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie și au ieșit în pustiu Șur. Și trei zile au umblat prin pustiu și n-au găsit apă. Și au venit la Mara și n-au putut să bea apele din Mara, pentru că erau amare; de aceea i s-a pus numele Mara” (Exodul 15.22,23). Fără apă! Și când Dumnezeu a rezolvat această problemă, a apărut imediat o nouă problemă: lipsa hranei (Exodul 16.2,3). Cel mai important lucru într-un pustiu nu este ceea ce *există*, ci ceea ce *nu* există.

Și exact aceeași experiență trebuie să o trăim noi, creștinii credincioși, în această lume. Lumea este pentru noi un pustiu, nu atât din cauza a ceea ce există în lume, cât mai degrabă din cauza a ceea ce nu există. Și ce ne lipsește atunci în această lume? Israelii nu aveau apă în pustiu – și nouă nu ne lipsește oare Izvorul apei vii (Ioan 4.10,14; 7.37,38)? Israelii nu aveau pâine în pustiu – și nu ne lipsește oare Cel care este El Însuși Pâinea Vieții (Ioan 6.35)? Prin nașterea din nou din Dumnezeu, am primit o natură nouă, iar această viață nouă din noi tânjește numai după El! Cu toate acestea, când privim în jurul nostru în această lume, vedem tot felul de lucruri: cultură, divertisment, știință, lux, relaxare, dar El nu este acolo! Nu putem avea și noi această experiență? „L-au luat pe Domnul meu!” (Ioan 20.13).

Nimic nu poate satisface cu adevărat inima noastră în afară de El. Aceasta face din lume un pustiu, în care nu putem decât să tânjim după El. Desigur, El ne-a dat Duhul Său Sfânt și, deși acum nu-L vedem pe Domnul, prin puterea Duhului putem să ne bucurăm de Hristos „cu

bucurie de nespus și glorioasă” (1 Petru 1.8). Dar bucuria noastră nu poate fi niciodată deplină în această lume. *El* nu este aici! Și de aceea această lume este pentru noi un pustiu.

Școala lui Dumnezeu

Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a pus cu un scop foarte precis în această lume. Pe drumul spre țara promisă, El are ceva să ne învețe. Ar fi prea mult să vorbim aici în detaliu despre școala lui Dumnezeu, dar este totuși necesar să subliniem aceasta, deoarece tocmai această învățătură divină este un motiv important pentru care suntem aici, în lume. Când, la sfârșitul călătoriei prin pustiu Moise le amintește israeliților toate evenimentele din cei patruzeci de ani care au trecut, el vorbește în Deuteronomul 8.2-4 și despre motivul pentru care Dumnezeu i-a lăsat să parcurgă tot acest drum. Moise explică că Dumnezeu a avut un dublu scop:

1. În primul rând, „DOMNUL Dumnezeul tău te-a călăuzit în acești patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească, ca să te încerce, ca să *cunoască ce era în inima ta*” (Deuteronom 8.2). Trebuie să învățăm din experiență ce este în inima noastră! Desigur, cu toții vrem să recunoaștem că inima noastră este păcătoasă, dar fiecare dintre noi are tendința să creadă, în adâncul sufletului, că nu este chiar atât de rău. De aceea, Dumnezeu ne pune, ca să zicem așa, să stăm pe banca școlii. În lecțiile dure ale practicii, trebuie să constatăm că în carnea noastră nu locuiește nimic bun, nici măcar un pic (Romani 7.18).
2. Pe de altă parte, Dumnezeu vrea să ne învețe ce trăiește în inima *Sa*, pentru ca noi să știm „că omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu *orice* ce iese din gura DOMNULUI” (Deuteronomul 8.3). Poate că am crezut că cunoaștem deja dragostea lui Dumnezeu, când am îngenunchiat pentru prima dată înaintea Lui – dar Dumnezeu vrea să ne învețe în școala *Sa* mult mai multe despre adâncimea infinită a dragostei Sale. Într-un anumit sens, aceste experiențe le putem trăi doar în această lume. Mai târziu, în cer, nu vom mai fi străini, nu va mai exista nici un necaz și nici o suferință și nici o teamă și nici o nevoie. Tocmai prin toată suferința, pe care trebuie să o îndurăm ca străini și oaspeți pe pământ, Dumnezeu vrea să ne arate într-un mod deosebit bunătatea *Sa* infinită. Putem într-adevăr „gusta că Domnul este bun” (1 Petru 2.3).

Pe drumul spre țara promisă

Motivul principal pentru care israeliții se aflau în pustiu era însă faptul că se îndreptau spre Canaan. Noi suntem în călătorie spre cer, și nu este tocmai faptul acesta ceea ce face ca lumea aceasta să fie un pustiu pentru noi? Noi *nu am ajuns* încă acolo. Trebuie să mergem mai departe, tot mai departe, pentru că acolo, la orizont, se află ținta finală. Marele nostru „Înainte-mergător” (Evrei 6.20), Domnul nostru Isus, este deja în cer. Spre El ne îndreptăm privirea:

- **Evrei 12.2,3:** Privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre.

Dacă ne uităm în jurul nostru, s-ar putea să ne pierdem plăcerea de a merge mai departe; s-ar putea chiar să fim ispitiți să ne întoarcem în Egipt. Dar dacă ne uităm la El, nu mai trebuie – în sens figurat – să mergem prin nisipul moale al pustiei cu capul plecat. Atunci putem continua cu perseverență drumul care ne stă înaintea. Acolo, la capătul drumului, moștenirea ne este „păstrată” – așa spune 1 Petru 1.4, iar versetul următor adaugă că harul puternic al lui Dumnezeu

Cetățeni ai cerului pe pământ

ne „păstrează” pe drumul spre acolo (1 Petru 1.5). Astfel găsim puterea de a merge mai departe ca străini și locuitori temporari în această lume, ca pelerini în acest pustiu.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/fremdlinge-und-beisassen-5-a18483.html>

Titlul original: „5 – Vreemdingen en bijwoners“

în *Hemelburgers op Aarde: De levenspraktijk van christenen in deze wereld*,
Vaasen: Medema, 1980, S. 74–95.